

افغانستان یک کشور منبع، ترانزیت و مرجع برای مردان، زنان و اطفال معروض به کار اجباری و قاچاق به هدف سؤاستفاده جنسی شمرده میشود. واقعات قاچاق داخلی نسبت به ترافیک فرا ملی در این کشور عمومیت بیشتر دارد. بیشترین قربانیان قاچاق، اطفال هستند که در کارگاه های بافت قالین و کوره های خشت پزی کار نموده و یا بحیث خدمتگاران در منازل شخصی استخدام شده و یا مصروف عمل گدایی یا قاچاق مواد مخدر در سطح منطقه معمولاً میان کشورهای افغانستان، پاکستان، ایران و عربستان سعودی اند. بعضی خانواده های افغان اطفال خویش را به مقصد فحشا اجباری و عمل معروف به بچه بازی (که افراد ثروتمند یا قدرتمند بشمول مقامات دولتی و ارگانهای امنیتی پسران جوان را به هدف سؤاستفاده جنسی استخدام مینمایند) به فروش میرسانند. بعضی از خانواده های دیگر اطفال خویش را از طریق کمیشنکاران به وظیفه استخدام نموده که در انجام معروض به کارهای شاقه و اجباری میگردند. خانواده های که در ساخت و تهیه مواد مخدر دست دارند بعضاً اطفال خویش را در مقابل قرض به قاچاقچیان مواد مخدر به فروش میرسانند. طبق گزارشات دولت افغانستان و سازمان ملل متحد گروه های شورشی اطفال جوان را به هدف انجام حملات انتحاری استخدام مینمایند. بعضی خانواده های مقروض در مناطق شرقی افغانستان معمولاً در کوره های خشت پزی کارهای شاقه و ثقیل را انجام میدهند.

شمار زیاد مردان، زنان و اطفال افغانستان جهت دریافت کار در کشورهای مانند ایران، پاکستان، هند، اروپا و یا کشورهای امریکا شمالی به افراد رابط یا کمیشنکاران پول میدهند، بعضی از این کمیشنکاران شهروندان افغان را بعد از رسیدن به هدف برای انجام کارهای اجباری ویا فحشا وادار میسازند. زنان و دختران افغان در کشورهای پاکستان، ایران و هند معروض به فحشا و نوکری خانواده گی گردیده اند. پسران و مردان افغان نیز معمولاً معروض به کار اجباری گردیده و یا در قید کارهای شاقه در سکتور زراعت و ساختمانی در کشورهای چون ایران، پاکستان، یونان، ترکیه، و کشورهای خلیج قرار میگیرند. گزارشات وجود دارد که زنان و دختران از کشورهای فلپین، پاکستان، ایران، تاجکستان، و چین به هدف فحشا و سؤاستفاده جنسی به افغانستان ترافیک میگردند. ادارات استخدام کننده به نسبت فرصت های کاری پردرآمد در افغانستان، کارمندان خارجی را از کشورهای سریلانکا، نیپال، هند، ایران، پاکستان، و تاجکستان به افغانستان فرامیخوانند. تجارتگران انسان همچنان افراد روستایی را در شهرهای افغانستان استخدام نموده و بعضاً آنها را بعد از رسیدن به هدف به انجام کار و یا فحشا اجبار وادار میسازند. دولت افغانستان قابلیت تطبیق کامل معیارهای محو تجارت انسان را تا کنون ندارد. دولت نشانه های تلاشهای جدی برای رسیده گی به مشکل تجارت انسان در مقایسه با سال گذشته از خود نشان نداده است، بدین لحاظ افغانستان ردیف دوم را در فهرست دیده بان حقوق بشر برای چهارسال متوالی کسب کرد. متعاقباً برای افغانستان ردیف سوم این فهرست مدنظر گرفته شد زیرا دولت این کشور برنامه کتبی را ارایه داشت که در صورت تطبیق خواهد توانست با حداقل معیارهای محو تجارت انسان خود را سازگار سازد و منابع کافی راجهت تطبیق این برنامه تخصیص خواهد داد. در مدت تهیه این گزارش دولت افغانستان برای

اولین بار مجرمین تجارت انسان را طبق قانون سال ۲۰۰۸ محاکمه و ثبت نمود. دولت افغانستان به مجازات دوباره قربانیان تجارت انسان که اجباراً در مدت که قربانی بودند مرتکب تخلفات گردیده بودند، ادامه داده است. دست داشتن مسئولین دولت در فعالیت های تجارت انسان یک مشکل جدی دیگر شمرده میشود. سطح آگاهی راجع به ترافیک انسان میان کارمندان دولت نهایت پایین است.

پیشنهادات برای افغانستان: از میان برداشتن اصل مجازات قربانیان تجارت انسان توسط پولیس و محاکم به نسبت ارتکاب تخلفات تحمیل شده بر آنها که مستقیماً ناشی از حادثه تجارت بالای آنها میباشد، مانند فحشاً و یا روابط نامشروع جنسی، تقویه و حمایت از تنفیذ قانون مبارزه با تجارت انسان سال ۲۰۰۸ بشمول تعقیب و پیگیری مشکوکین تجارت انسان و محکومیت متخلفین تجارت انسان، تعدیل قانون مبارزه با تجارت انسان سال ۲۰۰۸ جهت جلوگیری و مجازات تمام اشکال تجارت انسان، بررسی و پیگرد کارمندان دولتی که مشکوک به تجارت انسان هستند، تقویه کمیسیون عالی مبارزه با جرایم آدم ربایی و تجارت انسان، و تطبیق برنامه ملی مبارزه با تجارت انسان، آموزش کارمندان دولتی اعم از کارمندان تنفیذ قانون و ادارات عدلی قضایی راجع به تعریف تجارت انسان و ستراتیژی های تنفیذ قانون، تفکیک پسران بزرگ و خوردهسال در خانهای امن برای قربانیان تجارت انسان جهت جلوگیری سواستفاده از پسران تحت سن، تقویه ظرفیت بخش مبارزه با تجارت انسان وزارت امور داخله بشمول توظیف کارمندان کافی در این بخش که قابلیت تفکیک اصطلاحات ترافیک یا تجارت انسان و قاچاق را دارا باشند، روی دست گرفتن اقدامات لازم جهت جلوگیری تجارت انسان اعم از راه اندازی برنامه های آگاهی عامه جهت اطلاع رسانی به مردم معروض به خطر تجارت انسان و تشویق علمای دین برای تبلیغ و صدور پیام های دینی علیه عمل تجارت انسان در موعظه های دینی شان، تقویه تلاشها برای جمعآوری، تحلیل و گزارش دهی دقیق ارقام و معلومات مبارزه با تجارت انسان و بلاخره شامل شدن در پروتوکول TIP سال 2000 سازمان ملل متحد.

پیگرد قانونی:

دولت افغانستان تلاشهای را برای تطبیق هرچه بهتر قانون مبارزه با تجارت انسانرا طی مدت تهیه این گزارش تسریع بخشیده است، ولی مشارکت و دست داشتن کارمندان دولتی در تجارت انسان هنوز هم یک مشکل جدی پنداشته میشود. قانون سال ۲۰۰۸ مبارزه با تجارت انسان و ماده ۵۱۶ قانون جزا اکثر ولی نه تمام اشکال تجارت انسان را ممنوع قرار داده است. کارمندان دولتی بشمول کارمندان بخش عدلی و قضایی هنوز هم در مورد تجارت انسان آگاهی محدود دارند. در لسان دری که بیشتر مردم افغانستان به آن صحبت مینمایند کلمه واحد هر دو اصطلاح تجارت انسان و قاچاق انسان را تعریف مینماید که سو تفاهم را بیشتر میسازد. قانون حبس بین هشت الی ۱۵ سال را برای محکومین بعضی اشکال تجارت انسان به منظور کار و مجازات الی حبس ابد را برای مرتکبین بعضی اشکال تجارت انسان به منظور استفاده جنسی تعیین نموده است. قانون محو خشونت علیه زنان (EVAW) سال 2009 و سایر مواد قانون جزا شامل مجازات گوناگون برای اشکال مختلف تجارت انسان میباشد. این مجازات برای آنهایکه محکوم به جرایم سنگین دیگر چون تجاوز جنسی گردیده اند خیلی سختگیرانه ویا بعضاً متناسب میباشد. دفتر لوی خانونالی محکومیت چهار تن اتباع افغان و پاکستانی را گزارش دادند که چهار تن خانم پاکستانی را جبراً وادار به عمل فحشاً نموده بودند. محکمه ابتداییه این چهار تن قاچاقچیان را محکوم به 20 سال حبس نمودند که این حکم توسط محکمه استیناف نیز تأیید گردید. این اولین محکومیت توسط دولت تحت قانون

مبارزه با تجارت انسان میباشد. شوهر یک خانم به دلیل قتل همسرش که از ارتکاب عمل فحشا امتناع ورزیده بود تحت قانون محو خشونت علیه زنان محکوم دانسته شد که در نتیجه مجرم به حبس 18 سال و شریک جرمی اش که پسر اش بود به 10 سال حبس محکوم گردیدند. سازمانهای بین المللی و NGO ها آموزش پولیس، څارنوالان و سایر کارمندان دولتی را در خصوص شناسایی و بررسی قضایای تجارت انسان انجام داده است. وزارت امور داخله و وزارت عدلیه محل و آموزگاران دولتی را در ولایات فراهم ساخت. دست داشتن مسؤلین دولتی در فعالیت های تجارت انسان هنوز هم یک مشکل جدی شمرده میشود. گزارشات نشان میدهد که کارمندان دولت بشمول قوماندانان نیروهای امنیتی افغانستان و والیان در عمل بچه بازی دخیل اند. گزارشات نیز وجود دارد که پولیس ملی و سرحدی در فعالیت های تجارت انسان کمک نموده و قربانیان قاچاق را که به هدف سؤاستفاده جنسی انتقال میابند مورد تجاوز جنسی قرار داده اند. پولیس سرحدی زون غرب که در مرز با ایران فعالیت دارند با قاچاقبران اطفال همکاری نموده و به آنها اجازه داده اند تا همراه با قربانیان قاچاق شده از مرز عبور نمایند. یک ضابط اردوی ملی افغانستان طبق قانون EVAW به دلیل وادار ساختن خانمش به عمل فحشا به مدت 11 سال به حبس محکوم گردیده است، مشتریان آنها افراد زورمند محلی و همکاران اردوی ملی وی میباشد. گزارشات دیگر مبنی بر تحقیق و بررسی کارمندان دولتی به دلیل دست داشتن در تخلفات تجارت انسان در جریان تهیه این گزارش وجود ندارد.

محافظت:

دولت افغانستان انکشاف قابل ملاحظه در راستای تأمین مصؤنیت قربانیان تجارت انسان نداشته است. افغانستان طرز العمل های سیستماتیک را جهت شناسایی قربانیان تجارت انسان و رجعت دهی آنان به مراکز خدمات محافظتی یا خانه های امن، تهیه و تطبیق نموده است. باوجودیکه بعضی نهادهای ولایتی و دولت مرکزی با سازمانهای بین المللی در معبرهای سرحدی مشترک با ایران فعالیت های جهت تثبیت و شناسایی قربانیان تجارت انسان انجام داده و آنانرا به محلات امن انتقال داده اند. وزارت کار، امور اجتماعی، شهدا و معلولین دارای سه مرکز نگهداشت و یا خانه های امن کوتاه مدت قربانیان تجارت انسان است که به همکاری اداره IOM و NGO های همکار بعضی از کشور های کمک کننده خارجی فعالیت مینماید. وزارت متذکره مسؤلیت راجستریشن قربانیان و تأمین امنیت خانه های امن این قربانیان را بدوش دارد، درحالیکه همکاری بیشتر از جانب NGO ها برای این قربانیان فراهم گردیده است. NGO های متعدد از همکاری خوب وزارت کار و امور اجتماعی یادآوری نموده است. وزارت امور زنان از فعالیت های شمار NGO ها و خانه های امن که از جانب کشور های خارجی تمویل میگرددند و خدمات لازم را برای زنان بشمول قربانیان تجارت انسان فراهم مینمودند، نظارت مینماید. قرار گزارش بعضی NGO ها وزارت امور زنان در خانه های امن قربانیان محدودیت های را روی آزادی تحرک زنان که قربانی تجارت انسان گردیده اند، وضع نموده است. اطفال قربانی شده در خانه های امن و یا بعضاً پرورشگاه ها نگهداری میگرددند، همچنان گزارشات در دست است که در خانه های امن پسران بزرگتر از پسران خورد سن و کوچک سؤاستفاده جنسی نموده اند. حمایه مالی ناکافی تلاشهای محافظتی از قربانیان را شدیداً متأثر ساخته است. طبق گزارش سازمان IOM، اداره متذکره به تعداد 284 تن قربانی را در مدت تهیه این گزارش همکاری و کمک نموده است، که اکثریت این قربانیان را پسران تشکیل داده که 150 تن آنها توسط دولت افغانستان به آنها معرفی گردیده اند. هیچگونه شواهد وجود نداشته که دولت قربانیان را غرض کمک در پروسه بررسی قاچاقچیان در مدت تهیه این گزارش، تشویق نموده باشد.

مسؤلین دولتی قربانیان قاچاق را به نسبت انجام اعمال که در اثر قاچاق بالای آنها جبراً تحمیل شده اند، مجازات نموده است. مسؤلین افغان قربانیان قاچاق شده زن را به دلیل انجام عمل فحشا و یا روابط جنسی

نامشروع و یا هم به دلیل فرار از منزل حتی اگر به خانه های امن نیز پناه برده باشند، بازداشت، حبس و مجازات نموده اند. در مدت تهیه این گزارش، مسئولین وزارت های مختلف دولتی اعلامیه را به نشر رسانیده اند که بر اساس آن فرار از منزل براساس سیستم تقنینی افغانستان جرم پنداشته نمیشود. عده از NGO ها مثالهای را گزارش داده اند که قربانیان تجارت انسان را که در سن طفولیت قرار دارند در توقیف گاه های اطفال تحت سن حتی برای سالها نگهداری نموده اند. حتی مسئولین زنان قاچاق شده را به عوض مراکز امن در محابس نگهداشته اند. عده از پسران قاچاق شده در توقیف خانه های نوجوانان و مردان کاهل را در محابس زندانی ساخته اند. دولت افغانستان پالیسی مشخص را برای همکاری با قربانیان خارجی در دست ندارد، باوجودیکه قانون افغانستان به قربانیان خارجی اجازه میدهد تا حداقل برای شش ماه بصورت قانونی در افغانستان باقی بمانند. معلومات و مدارک در دست نیست که نشاندهنده اخراج جبری قربانیان خارجی تجارت انسان در مدت تهیه این گزارش باشد.

وقایه و جلوگیری:

در جریان تهیه این گزارش دولت افغانستان انکشاف قابل ملاحظه را در جلوگیری تجارت انسان نداشته است، ولی طی این مدت توانسته است یک برنامه مبارزه با تجارت انسان را معرفی بدارد. کمیسیون عالی مبارزه با جرایم تجارت انسان در هر ربع سال مجلس را برگزار نموده است که نسبت عدم بودیجه کافی مؤثریت چندانی نداشته است. چنانچه طبق اصول هر وزارت باید یکی از معینان خویش را منحصیب عضو به جلسه فوق الذکر معرفی مینمودند ولی اکثر وزارتخانه ها مسئولین پایین رتبه و یا اینکه هیچ نماینده را به جلسه معرفی نداشته است. در جنوری 2013 کمیسیون عالی متذکره برنامه کاری ملی را تصویب نمود که طبق آن اقدامات ویژه را به اعضای خویش محول ساخت. چنانچه وزارت امور داخله شمار کارمندان واحد مبارزه با قاچاق را افزایش داده و در 34 ولایت کشور حداقل دو افسر را جهت پیشبرد امور مبارزه با تجارت انسان توظیف نموده است، در عمل اکثر کارمندان بصورت مؤقت در وظایف دیگر توظیف گردیدند. دولت افغانستان قطعنامه همکاری های منطقوی ابو ظبی را نیز پذیرفته که شامل موارد چون آشنایی کارمندان با حقوق و کاهش هزینه استخدام میباشد. دولت تا کنون اقدامات عملی را جهت جلوگیری تجارت انسان روی دست نگرفته است مانند راه اندازی کمپاین های آگاهی عامه جهت اطلاع رسانی به مردم معروض به خطر قاچاق و غیره. همچنان انکشاف قابل ملاحظه در راستای نایل آمدن به اهداف برنامه کاری که در جنوری 2011 غرض مبارزه با عمل بچه بازی میان افراد نیروهای امنیتی افغانستان به امضا رسیده بود، مشهود نیست. دولت همچنان گام های عملی را جهت کاهش قضایای فحشاً تجارتي نیز نبرداشته است. افغانستان عضو پروتوکول TIP سال 2000 سازمان ملل متحد نمیشود.